

Östgötaspel

Östergötlands Spelmansförbund
www.ostgotaspel.com

Nummer 5, nov 2007
Årgång 7
Ansv utgivare: Toste Länne

Styrelsens ordf: Toste Länne
ordforande@ostgotaspel.com

Redaktör: Sven Lönnqvist
redaktor@ostgotaspel.com

80-åring visade musklerna

En lysande konsert med östgötska riksspelmän (östgötska i vid bemärkelse) utgjorde höjdpunkten på förbundets 80-årsfirande i allhelgona-helgen. Det var en sann njutning att få sitta och lyssna på det bästa dessa mångårigt erfarna och kvalificerade spelmän hade att bjuda på. Medverkade riksspelmän var Christer och Kristina Samuelsson, Rune Persson, Erik Pekkari, Christer Odén med fru Lena, Toste Länne, Erik Pettersson och Arne Blomberg.

Eftersom jag var vidtalad i förväg att försöka skriva något om jubileét hade jag laddat för att nogsam nedteckna vem som hade särskilt fin ton eller rytm, eller om någon skulle darra på stråken. Men jag glömde omedelbart detta, för att i stället luta mig tillbaka och glädjas åt det klangfulla, svängiga och omväxlande spel som erbjöds. Det var i tidens anda mest spel i smågrupper, men varje spelman hade också uppmanats att spela åtminstone en låt helt solo. Där ligger ändå tyngdpunkten i gammal spelmanstradition och det är kul att detta hålls vid liv också.

Den som kände till spellistan i förväg saknade kanske några uppskattade riksspelmän. Efter avslutad konsert kändes dock ingen saknad, även om jag vid lämpligt tillfälle gärna lyssnar på de övriga också. Trots att varje spelman bara fick spela tre låtar drog konserten långt över tiden.

Arne Blomberg, som presenterade konserten, hade grävt några rejäla spadtag i den svenska spelmanshistorien ända ner till 1700-talet och inramade konserten med intressanta detaljer, framför allt om de första riksspelmans-stämmorna och Zorn-märkets tillkomst, samt lite filosofiska utsvävningar. Det är nästan värt en egen artikel i bladet! Den som missade konserten kommer t ex aldrig att få reda på hur den svenska spelmansrörelsen hade sett ut idag om inte Napoleon hade funnits.

Skulle varit roligt att få historiskt perspektiv på dagens konsert också: Har spelmans-

förbundet någonsin arrangerat en konsert med så många riksspelmän som idag? Om inte så var det i alla fall en genial idé. Det skulle kunna bli en fin och regelbundet återkommande tradition, kanske vart annat årsmöte eller något liknande?

På eftermiddagen före konserten hölls kurser i fiolspel och visor och polskdans. Inte så många nappade på den kombinationen, men alla kurser genomfördes enligt planerna.

Efter konserten samlades ett 75-tal personer för middags-buffé i skolans matsal. Alla verkade hungriga så den goda buffén räckte nätt och jämnt till alla. Så fort den värsta hungern var stillad avlöste solister och spelgrupper varandra i tät följd. Stipendier utdelades till Jonas Beckman, Irina Solovyova och Lisa Hellsten.

Det var också uppskattande tal till alla "vanliga spelmän" och Ingemar Lindstrand berättade om hur det gick till på spelmansstämma för 60 år sedan, när en inspelningsman från radion förgäves försökte få tyst på spelmännens taktstampande.

Efter middagen var det "spontant spel och dans", LUS började med att spela till dansen, som nog fortsatte ett par timmar framåt natten. Polskespel med fiol, cittra och lite dragspel hördes i korridorerna.

Lokalen var vald för att ge möjlighet till stort scenframträdande och samtidigt utrymme för buskspel och även lämplig plats för gemensam middag och så tillvida var allt till belåtenhet. Men en lite mindre lokal hade nog kunnat ge en mysigare inramning och då hade inte heller behövts någon ljudanläggning, som ändå skapar lite distans och stör spelarna lite.

Avslutningsvis vill jag säga att det är svårt att tänka sig ett mer innehållsrikt jubiléum: kurser, buskspel och middag och en riksspelmanskonsert som en mycket passande och värdig uppvisning av östgötsk folkmusik idag.

Text: Björn Wrenstrand

Weine-Hult-Stipendiaterna Irina Solovyova och Jonas Beckman fick sina stipendier vid 80-årsjubileet
Foto Jan Andersson

Jubileumbilder

Riksspelmännen Arne Blomqvist och Erik Pettersson

Rune Persson, riksspelman och Jonas Bleckman, stipendiat

Christer Samuelsson med spelgrupp spelar vid middagen

Katarina Hammarström, citra och riksspelmännen Kristina och Christer Samuelsson

Riksspelman Erik Pekkeri

Riksspelman

Ur Wikipedia har jag saxat:

Riksspelman kallas den person som erhållit Anders Zorns silvermärke vid en uppspelning arrangerad av Svenska Folkdansringen. För att bli riksspelman måste man besitta dels en teknisk skicklighet, dels kännedom om spelstil i ett visst musikaliskt traditionsområde i Sverige. Detta visas genom att låtar från en viss del av Sverige spelas upp för en jury och om silvermärke delas ut blir personen i fråga riksspelman på just denna typ av låtar.

De flesta riksspelmän spelar fiol men det har även utsetts riksspelmän på durspel (litet dragspel), nyckelharpa, klarinett, kornhorn, kulning, munspel samt svensk säckpipa. Hummel är också ett giltigt instrument vid uppspelning men några silvermärken har inte delats ut.

Ca 740 spelmän har sedan 1933 erövrat silvermärket och titeln riksspelman.

Sven Lönnqvist, redaktör

Riksspelman Christer Odén med bustrun Lena

Östgötska Riksspelmän

Det är inte helt enkelt att göra en lista över riksspelmän från Östergötland. Skall man välja bara dem som spelat låtar från Östergötland? Eller dem som vid uppspelningen bodde i Östergötland? Eller? Listan nedan kan säkert diskuteras, men får representera *ett* urval.

År	Namn	Hemort	Född	Åld	Instrument
1933	Hultqvist, Ivar Valdemar	Norrköping	1895	38	Fiol
1942	Lindqvist, Carl G.	Kisa	1892	50	Fiol
1943	Lindeskog, Josef	Ringarum	1896	47	Fiol
1943	Reinholdsson, Emil		1878	65	
1943	Asklöv, Olov	Åtvidaberg	1902	41	Fiol nyckelharpa
1944	Hultqvist, Ivar Valdemar	Norrköping	1895	49	Fiol
1948	Holmquist, Harry	Norrköping	1906	42	Fiol
1949	Hardal, Sven	Norrköping	1900	49	Fiol
1949	Ingvaldsson, Alvar	Åby	1905	44	
1949	Ingvaldsson, Georg	Åby	1908	41	
1949	Skuncke, Kjell	Norrköping	1884	65	
1950	Carlsson, Bengt	Norrköping	1915	35	Fiol
1950	Norling, Axel N.	Getå	1903	47	Fiol
1970	Pettersson, Nils Gustav	Norrköping	1916	54	Fiol
1973	Törnfeldt, Gustav Hubert	Axvall	1914	59	Fiol
1974	Björnlert, Per	Boxholm	1955	19	Fiol
1982	Höglund, Karin	Finspång	1964	18	Fiol
1982	Hellström, Allan	Vikbolandet	1904	78	Fiol
1982	Hellström, Anselm	Vikbolandet	1904	78	Fiol
1987	Ohlsson, Karin	Stockholm	1962	25	Fiol
1990	Samuelsson, Christer	Malmö	1961	29	Fiol
1990	Sundberg, Ann-Marie	Norrköping	1948	42	Lur horn
1992	Pettersson, Erik	Norrköping	1931	61	Fiol
1992	Arnerdal, Lisa	Norrköping	1966	26	Fiol
1994	Länne, Toste	Linköping	1955	39	Fiol
1994	Pekkari, Erik	Linköping	1966	28	Durspel 2-rad
1994	Blomberg, Arne	Linghem	1940	54	Fiol
1999	Odén, Christer	Strängnäs	1951	48	Fiol
1999	Persson, Rune	Norrköping	1962	37	Fiol
2000	Bastviken, David	Borensberg	1971	29	Fiol
2007	Samuelsson, Kristina	Mjölby	1965	42	Fiol
2007	Ek, Björn	Skänninge	1961	46	Durspel 2-rad

Spelmansförbund - en historisk tillbakablick

Svenska Folkdansringen

1919 samlar Gustaf Karlsson Stockholms folkdansare och bildar Stockholms Folkdansares Centralkommitté. Året därefter avhålls den första folkdans- och spelmanstämman på Skansen i Stockholm. Den samlar nära 500 deltagare från Sverige, Danmark, Norge och Finland.

Här bildas nu Svenska Folkdansringen eller som organisationen från 1922 fick heta - Svenska Ungdomsringen för bygdekultur (SUR). Efter den stora sångarfesten på Åland den sommaren - dit Hjort Anders, Höök Olof, Dan Danielsson och Knut Olof Ekvall, jämte 65 andra spelmän, 300 dansare och 2 500 sångare samlats - föreslog nämligen Ernst Granhammar och Kurt Belfrage på riksstämman i Säter en namnändring. Den senare var besjälad av den ideella ungdomsidén med minnen från Prins Eugens och Knut Kjellbergs Kulturella Ungdomsrörelse!

Gustaf Karlsson blev ordförande och Ernst Granhammar sekreterare och samtidigt redaktör för tidningen Folkdansringen - 1922 namnändrad till Hembygden. I denna månadsskrift kan vi se det unga förbundets inriktning. Rapporten från folkdansgillen och från nybildade distrikt, men också från spelmanstävlingar och stämmor, publiceras tillsammans med spelmansporträtt och runor och upprop till alla spelmän ute i landet. Det sista i akt och mening att värva dem som medlemmar, men också för att få ”historier och berättelser om gamla spelmän, om bröllop och kalaser, om skrock och övertro - allt tages emot till spelmannens spalt”. De spelmän som besvarar uppropet är till stor del de vi känner sen de tidiga spelmanstävlingarna: Gössa Anders i Orsa, Bengt Bixo i Mörsil, Jon Erik Hall i Hassela och Aug. Fredin på Gotland. Fiolbyggarna ägnas också ett särskilt utrymme i tidningen. Ett berömvärt initiativ togs 1925 av Granhammar, när han utlyste en fiolbyggartävling och utställning i Stockholm, som samlade hela 254 deltagare med 600 instrument.

Tidningen upptar också insändare och debatter. Om utrensning av utländska ord i det svenska språket och om jazzdans i folkdräkt. (50 år senare är ämnena fortfarande aktuella - att röka i folkdräkt, att ha långt hår och spela fiol.) Framställningen präglas av den nationella andan från sekelskiftet, kulturarvet som skall föras vidare.

Rapporter från ungdomsledarkurser, spelmans-, lek- och danskurser omnämns också i dessa tidiga årgångar av Hembygden. Ofta

föreläggs kurserna till någon folkhögskola, där rektorn i fråga sympatiserar med ”ringens” strävanden eller deltar aktivt i dess arbete. Hit hör Sven Kjersén på Wiik och Valdemar Dahlgren på Ingesund.

Särskilt Ingesund - eller Folkliga musikskolan i Arvika, som den hette från starten 1923 - kom att bli en högborg för folkmusiken.

Från första stund infördes i landsortspresen upprop till landets spelmän att sätta sig i förbindelse med skolan. Detta tycks ha sammats för redan 1925 kan det nybildade Södermanlands spelmansförbund antaga en paragraf i stadgarna, som lyder:

”att efter måttet av krafter och resurser möjliggöra musikstudier för yngre spelmän vid den folkliga musikskolan i Arvika eller vid högre läroanstalt”.

Spelmansförbund

En av anledningarna till att vi tillmätt ungdomsringens första år så stor betydelse är att förbundet, förutom det egna intresset för folkmusiken, också kom att medverka till spelmannens egen organisering. Landets första spelmansförbund var det tidigare omenämnda Södermanlands spelmansförbund som bildades på ringens Midsommarting i Malmköping 1925. Initiativtagare var Ernst Granhammar, sörmlänning och, som vi vet, redaktör för Hembygden. Ändå var initiativet inte helt färskt. Tre somrar tidigare hade Jon Erik Öst samlat spelmännen på samma plats i liknande avsikter. En interimstyrelse valdes, men sammanträdde aldrig.

Bildandet av spelmansförbund, som nu efter Sörmlands föredöme tar fart, skedde alltså inte i konkurrens med Svenska ungdomsringen. Tvärtom talade man för landskapsvisa sammanslutningar av spelmän, i sin tur anslutna till ringens spelmanssektion.

Förbunden kommer nu slag i slag; Östergötland (1927), Närke, Hälsingland och Värmland (1928), Halland och Medelpad (1931), Gotland (1933) och Skåne (1936).

1930 resp. 1931 bildades spelmansförbund i Norrbotten och Västergötland, rnen dessa måtte ha avsomnat redan i sin linda, då de numera som officiella födelseår har satt 1965 resp. 1948.

1920-talet i sin helhet var en synnerligen aktiv period för spelmansrörelsen, som under detta decennium fick sin egentliga organisering. En period av institutionalisering således, men också av ökat intresse utåt efter världskrigets naturliga nedgång. En spelmanstämman i Julita, Sörmland, kunde 1928 samla 10 000 besökare!

Mot slutet av 20-talet blir spelmansmusik allt vanligare i radio. Konstellationer som far och son Härdelin, Delsbo, far och son Bixo, Mörsil, en solist som Arvid Övergren, Brunflo, låter sig höras redan 1927. Andra radiospelmän är Hjort Anders och Johan Olsson, Anton Högerberg och Theodor Olsson, skansenspelmännen Jansson och Myrman; sörmlänningarna Axelsson och Hultström.

Till de mindre rutinerade spelmännen riktar Ernst Granhammar i flera nummer av Hembygden uppmaningar att spela rent och mjukt, att inte låta sekundstämman överrösta första stämman, att inte ge sig på för svåra saker och att inte hålla långa utläggningar mellan låtarna utan endast presentera låt, kompositör och tonart.

SSR

Tanken på ett folkmusikerförbund för hela landet var inte ny då Sveriges Spelmäns Riksförbund (SSR) - från början Sveriges Spelmäns Riksstyrelse bildades i Leksand 1947. Ernst Granhammar hade väckt den redan på 20-talet, men då var tiden inte mogen. Som en jämförelse kan nämnas att SSR:s motsvarighet i Norge, Landslaget for spelemenn, bildades redan 1923. 1940 skrev signaturen -r:

”Att ett samarbete mellan spelmännen i landet är nödvändigt är klart sedan länge tillbaka, ty ingen gren av vår hembygds-vård är väl så rotlös som folkmusiken. Spelmännen ha skjutsats hit och dit, fått vara dragplåster vid alla möjliga sammanslutningars fester. --- De behöva en ledare med kraft i näven och klo på näbben, som rycker upp ur dåsigheten och visar nödvändigheten för samarbete, för bevarande av vår folkliga musikkonst för framtiden.”

Den ledaren blev Knis Karl Aronsson, Leksand, medlem i den kommitté som tillsattes vid jubileumstämman i Mora 1946. Redan 1943 hade SUR:s riksstyrelse tillsatt en grupp som dock aldrig kom till något konstituerande sammanträde. Kommittén 1946, som i övrigt bestod av Jan Martin Johansson, Södermanlands spelmansförbund, och J. A. Carlö, Stockholms spelmansgille, ”erhöll i uppdrag att utarbeta riktlinjer för att senare kalla representanter för samtliga spelmansförbund till gemensamt sammanträde, där frågan skall slutligt avgöras”.

1947 bildas International Folk Music Council, IFMC, med 70 delegater från hela världen samlade i London.

Källa: *Svenskt Visarkiv*

Östergötlands Spelmansförbund 1927-2007.

Jubileumsåret är snart till ända och det kan vara lite intressant att titta tillbaka vad som hänt i förbundets 80 åriga verksamhet.

Eftersom min kontakt med förbundet sträcker sig över de senaste 30 åren måste jag ha något att luta mig mot för förbundets första 50 år. En utmärkt källa för den första tiden är de artiklar som Ingemar Lindstrand skrev i Östgötapolskan i samband med 60-årsjubileet.

Hur startade det?

Östergötlands Spelmansförbund bildades som ett av de första förbunden år 1927. Starten skedde på Sturefors slott under överinseende av Greveparet Bielke. Ideella sammanslutningar låg i tidens anda och förebilder fanns att hämta i både i nykterhetsrörelsen, hembygdsrörelsen och Svenska Ungdomsringen. Den senare hade 5 års försprång i sin verksamhet.

I Östergötland liksom i övriga Sverige kom initiativet till spelmannsrörelsen från ämbetsmän och kulturintresserade personer, man ville rädda och bevara allmogemusiken för eftervärden. Arbetet med teckna upp låtar och visor sågs som en viktig och brådskande uppgift, att göra musiken tillgänglig för publik genom att arrangera stämmor och tävlingar en annan. För detta behövdes lokalt engagemang. För Östergötlands del fanns det tre tongivande personer - Carl G Lindqvist (i spelmannskretsar kallad Cege), Kisa, Allan Manneberg, Kisa, och Ernst Granhammar, Stockholm. De hade alla stor del i att förbundet bildades.

Enligt Cege:s egen utsaga startade det hela så här: En vaktmästare Granhammar från Stockholm kom ner till Cege och Manneberg. De kom överens om att försöka bilda Östergötlands Spelmansförbund. Man lyckades samlade ett 20-tal spelmän och många folkdansare

I samband med starten 1927 höll man en spelmanstävling som kvalificering till riksspelmansstämman som skulle hållas samma år i Stockholm. Ivar Hultqvist vann tävlingen och fick representera Östergötland. Även Allan Manneberg deltog i Stockholm fast han kom på en sjundeplats i den Östgötiska konkurrensen. På prisbordet fanns fioler och flera silverpjäser, allt skänkta av adelsdamer. Man kan ana att både grevinnan Bielke på Sturefors och förbundets nyvalda hedersordförande grevinnan Alice Trolle hade stor del i att prisbordet dignade.

Den första styrelsen

Cege Lindqvist blev vald till ÖSF:s förste ordförande, en post som han hade till och

med 1938. Styrelsen bestod i övrigt av Ivar Hultqvist vice ordf, Allan Manneberg sekr, Harry Holmqvist, kassör, Emil Reinholdsson, vise sekr, J.O. Carlsson arkivarie samt Konrad Hellqvist och C.G. Åstrand som bitr arkivarier. Vad skulle den nya organisationens ta till sin uppgift? Av protokollen framgår att en viktig uppgift var att skaffa fram bättre folsträngar till medlemmarna. Man skulle också försöka förmå spelmännen att skaffa byggedräkter. Förbundet skulle förmedla notblad och låthäften, arrangera låtar i stämmor, ordna kurser i samspel, arrangera spelmannsstämmor och tävlingar. Sist men inte minst man skulle teckna upp låtar och visor i bygderna. Men det var ont om pengar i kassan redan från starten och man vågade inte göra egna tillställningar.

Med undantag för åren 1932-35 då verksamheten gick på sparlåga under depressionstiden fick spelmannsrörelsen ändå en fantastisk draghjälp. Intresset för och tillströmningen till de stämmor som arrangerades i folkmusikens och folkdansens tecken under 20- och början på 30-talen var med dagen mått nästan ofattbara. De stämmor som låtit tala om sig var de som anordnades på Omberg mellan åren 1929-1932. De drog en publik på över 10 000 personer. Radion var där med Sven Jerring i spetsen och gjorde direktreferat. Något som vid den tiden måste ha varit väldigt märkvärdigt. Jag tror inte vi i dag med vårt medieutbud kan ana hur stort detta med radioutsändning var.

De stora publiksiffrorna var inte unika. Liknade besöksiffror kunde man vid den här tiden räkna in på många andra håll i landet. Spelmans- och folkdansrörelsen red på en stor nationalromantisk våg.

Hur förbundet lyckades med anskaffningen av bättre strängar till spelmän berättar inte historien. Däremot kan man av gamla fotografier ana att man lyckades förmå spelmän att skaffa sig byggedräkter. De flesta medlemmar var också aktiva spelmän till folkdanslagen runt om i bygderna.

Förbundet uppgift var att förmedla notblad, vilket hade sina problem då låtarna oftast inte fanns i tryck utan skrevs ned för hand. Notböcker från tiden visar att flera av dessa pionjärer blev drivna notskrivare. Först 1940 hade man möjlighet att införskaffa en hektograf som underlättade kopieringen. De blåa, spritdoftande kopiorna från hektografen blev dock inga skönskrifter.

Förbundets medlemmar hjälptes åt att spårade upp gamla notböcker och tecknade upp låtar. På notblad och i notböcker från den första tiden hittar man ofta namn som Josef Lindeskog; Bernhard Jakobsson, Josef Krylander, Emil Reinholdsson, Allan Manneberg och Cege Lindqvist.

Notutgivning

Det kom att dröja 35 år innan förbundets kunde ge ut sin första tryckta notbok. Då liksom nu måste man hitta samarbetspartner för att kunna finansiera tryckning. Det var med bidrag från Östergötlands Läns Landstinget, Byggmästare Bertil Gustafssons fond för hembygdsforskning och Östergötland- Holavedens Hembygdsring som gjorde utgivningen av "Låtar från Östergötland arrangerade för två och tre fioler" möjlig.

Tio år senare kom Styrländerlåtar ett urval ur "J F Clarins notbok. Fredrik V Clarin, Tidersrum 31 aug 1907". Låtar efter Pelle Fors, upptecknade efter Anselm och Allan Hellström, gavs ut i samarbete med Folkungagillet och kom från tryckeriet 1977. Efter det har det nästan alltid funnits något projekt på gång med utgivning av låtar och visor med Östgötaanknytning, antingen i spelmannsförbundets egen regi eller på initiativ av enskilda medlemmar. På hemsidan www.ostgotaspel.com/ under fliken försäljning finns hela listan.

Spelträffar

En viktig del i förbundets verksamhet var redan tidigt spelträffarna. De äldre spelmännen talar med värme om dessa möten där det under gemytliga former fanns möjlighet att utbyta låtar, spela ihop och inte minst umgås. Det var inte ovanligt att dessa blev familjefester. Ordförande Bengt Carlssons hustru Svea berättade en gång på äldre dagar att om dessa träffar inte skulle kunnat genomföras utan stora frivilliga insatser från anhöriga i form av brödbak och lotteripyssel, förbundets ekonomi var inte den bästa. När Bengt Carlsson tillträdde som kassör i mitten på 40-talet var det enda som fanns i kassan en skuld på 2,60 kr.

Under åren har förbundet haft 11 ordföranden, som alla bidragit till verksamheten. Listan över dessa finns på nästa sida.

Om låtkurser och spelmannsstämmor under åren lopp liksom det 30 år samarbetet mellan Ungdomsringen och Spelmansförbundet med utgivning av Östgötapolskan mellan åren 1971-2000 finns en hel del att berätta, men det får bli en annan gång.

Text: Brita Ehlert

Kalendarium

Folkmusikaktiviteter i Östergötland och angränsande områden

Söndag 9 dec	Jul i Folkton kl 18 i Konsert & Kongress, Linköping med Ale Möller, Sofia Karlsson, Lena Willemark, Sara Isaksson, Esbjörn Hazelius, Roger Tallroth, Olle Linder. Se vidare www.julifolkton.com
Lördag 9 feb	Folkungagillet spel- och danskurs med danskväll, se nedan!!

11 ordföranden under 80 år

Cege Lindqvist, Kisa	1927-1938
Josef Lindeskog, Ringarum	1939-1946
Sven Hardal, Norrköping	1947-1956
Bengt Carlsson, Norrköping	1957-1970
Bo Lanhammar, Linköping	1971-1974
Bertil Johansson, Linköping	1975-1991
Brita Ehlert, Norrköping	1992-1999
Stefan Eklund, Norrköping	2000
Lars Mårtensson, Finspång	2001
Vakant	2002
Jan-Erik Karlsson, Linköping	2003-2006
Toste Länne, Linköping	2007-

Spel-ledare!!??

SSR vill gärna ha in uppgifter på spelledare i våra ”spelgrupper”. Deras avsikt är att på det sättet kunna skicka ut information direkt till spelledaren om t.ex. kurser.

Än så länge har jag bara fått in ett svar, men jag vet ju att det finns fler grupper!

Skicka alltså ett mail till redaktor@ostgotaspel.com med ditt namn och gruppens namn!

Sven Lönnqvist, redaktör

Folkungagillet presenterar

Fiddlaspelare i Härkeberga k:a, Uppland. Målning av Albertus Pictor från 1400-talet.

Danskväll och spelkurs med Sandvikens Spelmanslag lördag 9 feb

- Danskurs med gästrikedanser, ledare Ewa och Tommy Englund
- Kl 10-16 dans- och spelkurs
- Kl 19-24 danskväll
- Pausspelmän Anita Thor, Jan-Erik Karlsson och Rune Persson
- Plats: Landerydsgården, Bokhagsvägen 10, Linköping
- Anmälan senast 31 jan, upplysningar Ulf och Lena 013-15 71 49
- <http://www.folkungagillet.se/>

Lyssnat

Kapten Bölja med Johanna Bölja Hertzberg, Ola Hertzberg och Tomas Lindberg presenterar svensk folkmusik med sång, nyckelharpa och gitarr.

Skivans låtval och framförande har en lite ålderdomlig prägel som jag fann mycket tilltalande. Johannas röst med sin antydning till koloratur passar bra till låtarna, och instrumentalisterna gör en fin insats.

En mycket lyssningsvärd skiva från det nystartade skivbolaget Dimma, www.dimmaswe.com

Text: Sven Lönnqvist, redaktör

Skicka gärna in uppgifter på evenemang och aktiviteter som du tror kan intressera Östgotaspels läsare till redaktor@ostgotaspel.com!

Ta även en titt i kalendariet på vår hemsida, www.ostgotaspel.com, så får du de allra senaste uppdateringarna. Har du ett evenemang du vill annonsera om på hemsidan, skicka e-post till bjorn@ostgotaspel.com.